

Samurai Champloo [7 DVD]

Samurai Champloo [7 DVD]

Shinichir? Watanabe tar den tradisjonelle samuraitematikken til nye høyder med animeserien *Samurai Champloo* og bryter ny visuell og musikalisk grunn med det samme.

Samurai chanpurû
Shinichir? Watanabe, Takeshi Yoshimoto
Manglobe, Fuji TV, Shimoigusa Champloos
2004
Ozon Media
16:9 Fullskjerm
Dolby 2.0
610 min.
2

7

Ny vinkling

Samurai-temaet er en gjenganger innen japansk film. Som western i USA, har nostalgisk dyrking av stadig aldrende kultur og historie i Japan, ført til et enormt antall filmer. De fleste kjenner til Kurozawas

De Syv Samuraier (1954),

Yojimbo (1961) og

Ran (1985). Disse er bare tre dråper i et stadig større hav. Temaet om de disiplinerte og lojale menneskene som sverget troskap til sverdet og ?Bushido? (en kodeks alle samuraier måtte hedre og leve etter), har selvfølgelig også gått igjen på det animerte lerret. Serier som

Ninja Scroll (1993) og

Samurai X (1996) har med tiden blitt noe av det mest sette som er av anime-serier. Begge steder møter vi en ensom ronin (herreløs samurai) som vandrer over jorden, for å beskytte menneskene mot ondskap.

Jeg syntes personlig at

Ninja Scroll tok av på grunn av sitt innhold av roboter og annet ?mecha-sheit?, som egentlig ødela den ellers urørte atmosfæren i det føydale Japan. Historiene om Kenshin i

Samurai X var heller ikke det helt store, på grunn av sin til tider altfor tulle vinkling (et utsagn som forresten helt sikkert tramper mange på tærne). Derfor var det et deilig gjensyn med Shinichir? Watanabes überkule samuraiepos

Samurai Champloo. Regissøren beviste i 1998 med superbe

Cowboy Bebop at han kunne sjonglere med både temaer og stilarter. Et verk som virkelig stakk seg ut av mengden. Suksessen fulgte han videre og i 2004 skapte han med

Samurai Champloo et elegant og historisk samurai-epos. Og blandet det med en god dose... HIP HOP!?

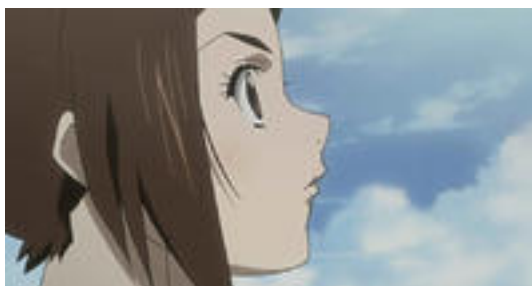

En trio blir til

Den unge og foreldreløse piken Fuu har et stort ønske. Hun vil finne en mystisk samurai som dufter av solsikker. Dessverre har hun ingen familie og tør ikke reise på egenhånd. Derfor livnærer hun seg som servitør på et vertshus. En dag snubler to personer inn døren og Fuus liv tar en kvass vending. De to mennene er som ild og vann, rake motsetninger. Mugen, en høylytt, skitten og ubarbert desperado og Jin, en lærd, taus og anonym samurai. De kaster seg fort inn i en heftig duell, den ene vill og ustrukturert, den andre elegant og beregnende. Ting går virkelig galt og det ender med at vertshuset brenner ned og de to ukjente fengsles av den lokale lensherren. Fuu ser så sin mulighet og redder de to krigerne fra bøddelens kalde sverdegg. I gjeld til den unge piken slår de to mennene seg sammen med Fuu og sammen begir de seg ut på sitt livs reise. På turen lærer de både seg selv og hverandre å kjenne. For å ikke snakke om verden rundt dem. Det skapes med tiden et bånd så sterkt, at ikke en gang sverd kan bryte det.

Høyhastighets kollisjon med tradisjoner

Man blir litt lamslått når de to mennene først trekker blankt mot hverandre. Det starter så rolig at man nesten ikke ser bevegelsene. Tegningene strekkes, i takt med intensiteten. Støv virvles opp. Det blinker i stål og man befinner seg midt inne i en voldsballett uten sidestykke. Folk stønner i smerte og frustrasjon. Blod spruter og lemmer flyr. Animasjonene er helstøpte og nesten gummiaktige. Særlig Mugens kampstil, med sine kollbøtter og saltoer, skildres på en måte man ikke har sett siden Spike Spiegels tøffe Jeet Kune Doo-stil i *Cowboy Bebop*. Rett og slett råtøft.

Personene er usedvanlig velskildrede, med sine særegne trekk og kjennetegn. Jeg nevnte hip hop i sted, her i form av Mugen, en bøs ?reggae-gangsta?, med sine posete røde klær og store afro-lignende hår. Han er en skikkelse mye lik Spike Spiegel. Som igjen er en karakter som skiller seg ut fra andre helter. Som motvekt har vi den sortkleddede og tradisjonelle Jin, som like gjerne kunne vært en historisk person fra fortidens Japan. Han kaldere, gjør lite ut av bevegelsene sine og ter seg på en nesten Tai Chi-aktig måte. Det er med Jin serien er på sitt mest visuelle. Fuu er bindeleddet mellom Vesten og Østen, hun er i motsetning til sine to livvakter, en personifisering av uskyldigheten. Hun er ung og vakker, ren som snøen. Hun er varsom og barmhjertig. Og misliker alle former for vold. Hun gjør trioene helt unik. Sammen reiser de gjennom et Japan vel

inne i Edo-perioden (1603-1868). Natur og miljø er skildret med utsøkt finesse og det er hele tiden en fryd å følge protagonistene. Man blir badet i estetisk landskap som hele tiden forbindes med Asia. Høye fossefall, grønne rismarker og dype daler. Det er romantisk og forlokkende.

Musikken skiller seg kraftig ut fra noe av det jeg har sett tidligere. Den bærer også spor etter Watanabes eksperimentering. Hip hop-beats og rapping møter orientalske strenginstrumenter og fløyter. Det er heftig og melodios. Veldig nyskapende. Et nydelig eksempel er i en episode der en samurai med hary, flammemønstret kimono, forteller sin livshistorie mens væpneren hans beatbokser i bakgrunn. Det er ikke annet å gjøre enn å bukke dypt og anerkjennende i retning Watanabe. Stemmeskuespillet lever opp til tidligere produksjoner, og vi kjenner igjen flere av bakmennene fra blant annet

Cowboy Bebop. Jeg ber dog alle seere om å styre unna den engelske versjonen. Noen har begått stygge brudd mot det originale, plettfrø lydarbeidet. Det er ikke verdt å høre Steve Blum (aka Spike Spiegel's røst) briljere som Mugen, når vi hører han og han alene. For nesten alle former for miljølyder er blitt droppet. Man sitter igjen med en skikkelig flat opplevelse. Noen burde virkelig vurdere harakiri, for det er virkelig uhørt. I ordets rette forstand.

Utgivelsen:

Ozon presterer i å gi oss en god opplevelse. Men bare så vidt. En lavbudsjettsmeny, null ekstramateriell og til tider løssluppen oversettelse. Bildene er for det meste godt gjengitte, lydsiden er ikke noe dårligere, og hvis vi legger til at serien er å anskaffe til en mirakuløst billig penge, så svinger tommelen i retning himmelen.

Samurai Champloo er rett og slett noe for seg selv. Den briljere på veldig mange plan. Den er morsom, spennende, intelligent og nøktern. Et perfekt stykke underholdning, en herlig samuraifortelling og flott kunst. Den blir aldri kjedelig, snarere tvert imot. Etter tjueseks episoder vil jeg bare ha mer. Shinichirō Watanabe tok virkelig noen sjanser da han bestemte tematikk og fortellerstil. Dessuten høstet han enorm suksess med

Cowboy Bebop - noe som lett kunne gjort

Samurai Champloo til et makkverk og et eneste antiklimaks. I stedet tar han det hele til nye høyder og hyller ikke bare samuraisjangeren, men også sitt eget lands historie.

Anmeldt av Kristian D. Laache, 29.09.10

Trailer Samurai Champloo:

Ja

[SamuraiChamploo_cover](#);